

Carnete maro I

**AUREL
DUMITRAȘCU**

<i>Amintiri din „lagărul natal”</i>	<i>5</i>
<i>Note biobibliografice</i>	<i>22</i>
CARNETE MARO/ 26/ 1982-1983	26
CARNETE MARO/ 27/ 1983.....	54
CARNETE MARO/ 28 /1983.....	83
CARNETE MARO/ 29/ 1983	117
CARNETE MARO/ 30/ 1983	151
CARNETE MARO/ 31/ 1983	184
CARNETE MARO/ 32/ 1983.....	216
CARNETE MARO/ 33/ 1983-1984	248
CARNETE MARO/ 34/ 1984	372

– O ramură de „arboarele vieții”, adusă de EA, în sân, de ziua ta. Trăiește într-un pahar de pe masă. Îi schimbi apa în fiecare seară. Trăiește. Va trăi. E EA.

*

– Insuportabil să muncești într-un loc unde jumătate din tovarăși suferă de invidie, bârfă și, deseori, lipsă de bun-simț. Zeii tac. Tu nu. Tu scrii.

*

– Te irită faptul că V. Mazilescu, într-o notă din *România literară* în care vorbește de zilele de la Pogor, nu te amintește și pe tine. S-o fi simțind numai el poet. Deh.

*

– Ți-e foarte dor de București. Și de alte fapte.

10 dec. 1982

*

– Doi ani de la moartea lui John Lennon. Asculți emoționat până la lacrimi cântecele sale. Muzica lui îți va fi necesară cât vei trăi.

10 dec. 1982

*

– Iei discuri multe la școală, pentru a le pune muzică elevilor. Discurile le lași în bibliotecă. Îi spui Ilenei B.: „Fii atentă, dacă mor zilele acestea, ai o cheie, intri în bibliotecă și iei discurile! Că nu merită să-i rămână directorului!”

*

– În după-amiaza aceasta, exact la doi ani de la înmormântarea lui John Lennon, începe să ningă. Întâi rar, ca-ntr-o cronică seacă, apoetică, strict cronologică, apoi ca-ntr-un basm, des, acoperind drumuri, lăsându-ne să le alegem noi pe cele mai ciudate și neștiute. Credeai că zăpada te va mâhni, ca și frigul. Dar nu. Ieși noaptea afară, te uiți spre cer, apoi te întinzi în omăt, cu fața în jos, îți cufunzi chipul în răcoarea aceea nouă, apoi te ridici și lași fulgii aceia să devină stropi, să te emoționeze și trezească. Aveai nevoie de schimbări. Ninsoarea e o schimbare. Bine c-a venit.

*

– Se anunță prelungirea vacanței de iarnă până pe 31 ianuarie. Din cauza penuriei de combustibil. Nu știi ce vei face toată luna ianuarie, după venirea de la București! O să înveți, desigur.

*

– Te-ncui cu EA. Și ascultați John Lennon. Și „Decembre” a lui Bacovia. E o poemă superbă! Și cât de mult dulce e sărutul ei! Și ce des adormi cu ea-n gând! Cea mai teribilă, cea mai neverosimilă, cea mai emoționantă, cea mai tulburătoare față din zilele tale de câțiva ani încoace. Parc-ai fi reînviat. Până la urmă tot numai pentru femei trăim. Ele ne iau cel mai mult timp. Și deși știm acest lucru, nu vrem să facem nimic împotriva. Ne e bine așa.

14 dec. 1982

*

– Ești cumplit de obosit. Cu nervii praf. Primul vinovat e Petru-Ciprian. Din cauza nebuniilor sale zgomotoase, a țipetelor și plânsetelor, nu găsești deloc liniște acasă. Este necesară o schimbare. Altfel nu se mai poate.

15 dec. 1982

*

– A nins. Și s-a dus. E bine. Din nou e cald. Vânt cald. T. își continuă vraja și ciudățeniile. Nu știi de unde vine mereu o anumită nesiguranță. Ori e prea mică, ori mimează anumite stări, ori se simte complexată de câte știi. Oricum o feminitate devastatoare și o gestică plină de ciudățenii. Ce-o mai fi și asta la urma urmei!

– Ești atât de sec de un timp! Nu cumva vina e dinspre T.!? *Danger!*

*

– Ești obosit ca niciodată. Aștepti să te aduni, să-ți revii. Cum?

17 dec. 1982

*

– Mândria exagerată este prostie. Sunt zile în care ai sentimentul că mândria EI este exagerată, că depășește limita toleranței. Ceea ce te leagă de EA, simți, are uneori o fragilitate periculoasă. Sigur, poate că te-a salvăcit singurătatea, poate că știi tot mai puține lucruri despre răbdare în iubire, poate că nu mai ai puterea să rezisti dorului, însă ai vrea să înțeleagă mai mult din nefericirea ta, din singurătatea ta, din oboseala nesfârșită la care te supune poezia. Și de fiecare dată îți dai seama că o iubești mult, că o cauți în multe clipe, că nu-ți pierzi respirația de tot datorită prezenței ei, ciudățeniilor ei. E una din acele femei care uită uneori să zâmbească, să mângâie, să fie amabile mai multe minute. Cel mai des, EA uită să vorbească. Este o atracție epidermică mai mult. Nu știi nimic despre gândurile ei. Când vorbește, e mereu de acord cu tine; în comportament este altfel. Nu știi nimic despre EA. Poate n-ai să știi niciodată. De foarte mult timp nu ți-a mai cântat.

*

– Iubești atât de mult țara aceasta, a ta! Dar detești așa mult numeroșii idioți ce „funcționează” în țara ta!

*

– Revezi „Casablanca”. Același film minunat, de neuitat! Aceiași de neuitat Bogart și Bergman. În timp ce afară plouă mărunț.

*

– EA n-a venit. Ileana B. Ți-a răpit mai multe ore. Lungi discuții. În fața femeilor inteligente, inteligența-ți se simte reconfortantă și sclipitoare. Mereu totul din cauza lor.

19 dec. 1982

*

– La școală, ei, insinuând „delicat” pe marginea faptului că T. și Ileana B. nu s-au dus la o oră de sport și, respectiv, de agricultură, și au stat în bibliotecă cu tine. Câte nu pot ei insinua! Le-o și spui, cu toleranța necesară. Sigur, recunoșteași vina de a nu le fi trimis la oră, dar n-o făcuseși fiindcă ai trăit cu impresia că profesorii respectivi nu se duseseră la oră, deci elevii erau liberi, pe afară etc. Ascultând „Bolero”. Le-ai citit fetelor din Jules Renard – amuzant! –, apoi o confesiune a lui Nichita Stănescu despre inspirație și psihologia poetului în fața hârtiei albe, amintiri ale lui Alexandru Philippide despre Eminescu, după relatările lui Philippide – tatăl, apoi relatări ale unui doctor! (!) Popasu' despre Eminescu la Döbling (emoționante!) și, nu în ultimul rând, mai ales că e-n 20 spre 21 decembrie, mărturii ale lui Petru Vintilă despre N. Labiș și ultimele lui zile. Fetelor li s-au făcut reproșuri. Măine le vei cere scuze pentru că li s-au făcut reproșuri din cauza ta. Desigur, nu le iubești mai puțin.

*

– Ei, ai observat, parcă satisfăcuți de „greșeala” ta, în timp ce nu-i luai în serios, uitându-te la ei ca la niște țate agățate de pârleaz, bârfind în numele nu știi cărei cauze.

*

– Directorașul, scuzându-se că el nu e insinuant, încercând să fie drept. Cu ce? „Da, fetele-s îndrăgostite de mine! Eu la rându-mi țin mult la ele, dar îți închipui că e deplasat să gândești alte lucruri!” Se scuză că nici nu se gândește la alte lucruri etc. Desigur! Sigur, nu au făcut caz de neducerea la oră a celor două grații, mai curând ai făcut tu, apărându-le, recunoscând că tu ești vinovat de „staționarea” lor în bibliotecă.

*

– EA intrase *crispée*, îi amintesc ziua de ieri, când nu te vizitase, deși venise la Borca, și-i părea rău. Ce ciudățenie! Ce furtună! Ce buruiană otrăvitoare! Ce minune!

*

– Tu. Atât de bolnav și singur, ciuruit de mâhnire. Cum să nu fii completamente atașat de ele, singurele motive care te liniștesc, cu care vorbești foarte serios, adică despre cărți și muzică, despre bunătațe și timp, despre oamenii rari, despre canalii și sărăciile cerului!

*

– Între tine, care iubești aproape fără măsură, și ei, care au iubit și iubesc strict în limita moralei oficiale, diferența este, se pare, temperamentală. Ei cataloghează, tu împrăștii. Ei fac, tu iubești. Ei fac dragostea, tu o împrăștii.

*

– Iolanda și Fernand (potențialul ei soț), obosiți, triști. Mama ei, Emilia, e în spital, bănuită de cancer, de prin septembrie. Fapt trist. Iolanda – la fel. El? Un tip șters. Nu știi nimic. Cine știe? O psihoză generală – vorba lui Neti Marinescu.

*

– Atmosferă deconcertantă. Mereu obosit. Ultimele zile searbede, inexpressive, au trecut precum niște trenuri cu deținuți. Singurul fericit: ramura de arborele vieții, adusă de ea, trăind verde, purificatoare, pe masa ta de lucru. Măine, ramura împlinește o lună de când trăiește în casa ta.

*

– Disperare, plictis, nimicnicie. Acesta e numele zilei!

20 dec. 1982

*

– Dintr-o scrisoare către Mircea Sântimbreanu, directorul editurii ALBATROS:

Izolarea geografică greu suportabilă mă face să nu mai pot suporta și gesturile unor oameni de bine care par a vrea să mă izoleze o dată-n plus. Izolarea în câmpul culturii, în bobociada textului. În orbire, ca și-n prostie, nu există rafinament. Nu trebuie să mă ierțați pentru că par „obraznic”, „provincial”, dar eu nu dau niciodată dreptate tăcerii amabile, am văzut prea mulți oameni închizând ochii fiindcă tăcerea li se părea o

formă de eroism. Nu cred că sfidarea este sinonimă cu scepticismul, însă e sigur că sinceritatea a rămas doar de partea copiilor. Și parcă și bătrânul Jules Renard avea dreptate când nota în jurnalul său (e drept, după o lectură din Coppee) că „trebuie să ai curajul de a prefera omul deștept omului foarte amabil”. Însă Renard nu avea de unde să știe că astăzi nu mai sunt deștepți, că termenul acesta e nefuncțional, că suntem mai mulți pragmatici decât serioși, mai mult iluzioniști decât iluminați.

22 dec. 1982

*

– EA. Cu totul minunată. Citind *Vă place Brahms?* de Françoise Sagan. Aproape te obsedează. Și noaptea nu-ți mai găsești liniștea fără EA. Ai atâta iubire întru EA! Ce se va alege de totul?!

22 dec. 1982

*

– Vacanță. Joci șah pentru a te limpezi. Ești în activitate. Caricaturalul directorăș stând cu mâna întinsă și privind ceasul. Când se face 8:30, dacă n-ați intrat pe ușa cancelariei, vă taie ziua. Ce imbecil. Rar ai putea întâlni un individ atât de ridicol!

*

– EA. N-o vezi multe zile. Obsedându-te prezența ei. Rareori ți-a fost atât de dragă o fată!

*

– Lui Traian Furnea, premiat odată cu tine de ALBATROS, i-a ieșit cartea. *Legitimație de poet*. O citești. Nu-ți prea place, cu excepția câtorva poeme știute deja. Poeme – poantă, aforistic – ironice, cel mai des naive, sugubețe într-o anumită vârstă; nicio schimbare față de tonul poemelor de la „atelierul literar” al lui Geo Dumitrescu din *Luceafărul*.

*

– Marius. Venit în vacanță. Cu gesturi noi. Parc-ar viețui într-o capcană. Are gesturi de iepure prins, chiar și cuvintele nu-i mai sunt cantabile, poartă în ele însele o anumită doză de spaimă, de scepticism forțat.

*

– Plouă mărunț. Preferi această atmosferă închisă care aprofundează liniștea, gândurile, drumurile minții. Parcă nu mai ești așa obosit. Și ți-i tare dor de București. Îți treci zilele așteptând-o pe EA.

*

– S. Aceeași devălmășie, tenebra atâtor doruri și amintiri infantile, înserarea de carne și mușenie. Un prieten bun și cald.

*

– Duminicile. Istovitoare ca de obicei. Goale. Ale nu știu cui. Lecturile tale insuficiente, dezordonate, de acum. Nici un vers de foarte mult timp. Un câine prost ești! Dacă ai să crăpi prea repede!? Cine-ți mai scrie capodoperele?!

*

– Viermii, desigur!

26 dec. 1982

EA

– Admirabilă zi! O zi inventată de EA, dată vieții de către EA. Parc-ar fi intrat un anotimp. Nenumit. Rar. Tulburător. Esențial. Un anotimp ce numea totuși bucuria, pe tine, așteptând-o. Există atâtea clipe care, subliniate de însăși irepetabilitatea frumuseții lor, nu pot fi povestite de nimeni, nimănui, cuvintele neputând înfăptui în acest caz un sentiment! EA ți-a dăruit o zi cu totul deosebită! Era atât de frumoasă și blândă, atât de însetată și complice nevoii tale de liniște și împăcare, atât de senină și bună! Orele cu ea, știi, sunt între cele mai rare ore pe care le-ai putut trăi până azi în iubire. EA nu are seamăn poate și fiindcă e atât de tânără, uluitor de tânără! Dar te emoționează perpetuu, mereu pune în derută toate convingerile tale estetice. Are ceva ce nu se poate cataloga. Așa sunt toate minunile! O sărbătoare! Intri în noapte liniștit și senin, cu disperările îmblânzite. EA a tăcut în sărutul tău. EA a

vrut să nu se mai termine ziua. Ai condus-o. Era frig. Minunată și dulce mai era! Se va reîntoarce pentru a te învăța cu siguranța unei imense bucurii. Poate va rămâne, alături de poezie, ultima ta viață. Ea. Numai EA, alături de poezie. Sau alt nume absolut al poeziei. EA. Fericit că ai putut întâlni o fată ca ea!

*

– Lucian Vasiliu, într-un răvaș al acestor zile: „Te rog să te liniștești lângă inima curată a Tudoriței.”

*

– Elena Crent, tare mult iubindu-te, scriindu-ți: „Mă simt o noapte pentru că doar nopțile sunt în întregime ale mele.”

26 dec. 1982 – târziu

*

– Suma mai multor părerii uimite de un geniu.

*

– Zăpezilor altor vremuri. Și cerșetorii murind prin acele zăpezi. Apoi liniștea. Cuvântul nu e decât o formă de decadență a liniștii. Fără cuvânt, am semăna, desigur, cu viermii.

*

– Directorii pot mânca rahat în orice direcție. Subalternii, nu.

*

– O vizită de câteva ore a lui Adrian. Șah. Vorbe. Vânt. Un posibil drum spre București împreună. Zicea că Sântimbreanu îți va scoate cartea anul acesta, totuși – sursa informației: Daniel Corbu, fost la București.

28 dec. 1982

*

– Lucian îți amintește că 1982 este totuși un an rodnic pentru tine. Așa-i. Ba e chiar cel mai frumos an din viața ta, în ciuda finalului ștețers, ambiguu, luminat doar de EA. Ți s-a premiat manuscrisul primei tale cărți, ai reușit la facultate, ai scris o carte din cauza minunatei T., ai continuat să fii fericit de lumina dată de T. Să dai acestui AN ce este al lui, în ciuda oricăror alte mâhniri mărunte!

*

– Au murit, în zilele din urmă, Arthur Rubinstein – excepționalul dirijor și pianist, și Louis Aragon. Gândul tău pios pentru acești doi mari artiști!

28 dec. 1982

– E trecut de ora 2, deci suntem în 30 decembrie. Nu poți dormi. Nevoia de T. ca nevoia de poezie. Curios, te simți foarte odihnit, starea aceea de oboseală care nu te mai părasea a dispărut. A nins mult. Afară e ca ziua. E și lună, totuși, zăpada e cea care dă toată acea lumină. Ar trebui să vină T. dimineața. Pentru ultima dată în acest an. Ți-i tare dor de ea. Și asta ți se-ntâmplă în fiecare zi. Ea continuă să fie cel mai frumos și ciudat dar pe care ți-l face viața.

– Admirabil în toate eseurile pe care le semnează acest Luca Pițu! Îl citești cu imensă plăcere, deși, e drept, nu întotdeauna înțelegi totul din cauza diverselor trimiteri. Un intelectual distins, demn de toată stima.

30 dec. 1982

– Iolanda și Fernard Goldring. O nouă familie pentru patrie. S-au căsătorit. Ai fost la cununia lor civilă. Cu Liviu Florescu și frumoasa Cristina Olaru. Zăpadă multă, răcoarea zăpezii, primarul oficios și dizgrațios, pupături, complezențe, alcool și alte urzici. Și din nou îți recunoșteai inapetența pentru astfel de sindrofii, plictisul. Iolanda era frumoasă și-ți făcea complice cu ochiul în timp ce primarul furnia oficiile. Erai bine dispus și totuși recunoșteai că aceste cununii sunt o primă părere despre înmormântări. Fotografii reci, glume nesărate, păpuși, câteva garoafe, apoi graba ta spre casă pentru că azi trebuia să vină EA. N-a venit. Te-a durut pieptul. Deci va veni mâine, cum ați stabilit. Și iarăși ai simțit că amintirea EI te tulbură, că ești ca un vânător de căprioare ce nu vrea să ucidă nicio căprioară. Gustul cărnii EI este gustul unei bucurii aproape ireale. Acest timp, așa-i, se numește EA, numai EA. Îți dai seama că îți fură gândurile tot timpul.

30 dec. 1982

– Ai găsit numele cu care trebuie să semneze Ileana Budăi: Liana Rareș. Sau Ileana Rareș. Speri să-i placă și ei.

– Sfârșești nespus de mântuit acest an! Totul numai din cauza EI. Promisese că trece pe la tine, o așteptaseși atât de mult, nici nu te gândiseși că nu va veni. Voiai să treci în 1983 senin, numai EA putea să te înșenineze. N-are nicio scuză. Nici dacă a murit. Putea să te anunțe să te duci la înmormântare. Nu e prima dată când își bate joc parcă. Sigur, prost ești numai tu. Nu ai puterea s-o termini, să nu-i mai dai nicio atenție. Dar poate că vei avea puterea s-o faci și pe asta. Nu știi de ce toți îți par ostili în această ultimă seară a lui 1982! Adrian Alui Gheorghe te sunase aseară, promițând că vine să stați împreună. Te bucuraseși la acest gând. Azi-dimineață ți s-a comunicat textul unei telegrame care ar fi venit și care spune că Adrian te așteaptă la Piatra Neamț pe 4 ianuarie și că ia el bilete pentru trenul de București. Sigur, nu i-a fost greu să te expedieze fără explicații. Dar prietenii nu trebuie să procedeze așa, desigur!

– EA n-a venit. Ai așteptat-o tot timpul. Nu suporti nici la ora aceasta gândul că nu a venit. Gestul ei e total neriesos. Dacă te-ai îndrăgosti puțin de cineva, la București, ai avea puterea să o pedepsești cu tăcere definitivă. Nu merită, poate, gândurile tale atât de frumoase întru ea. De ce să le irosești?! Te-ai dus la Sanda B., cu gândul să ascuți muzică măcar. Toate ușile încuiate. Strigi. Pe horn ieșea fum gros. Sigur era acasă. N-a deschis. Ce dracu' poți să cauți tu la astfel de oameni!? Vei evita să te mai duci. Stai singur și bați la mașină. Ești așa mahnit! N-ai întâlnit încă oameni care să se sacrifice și pentru tine! Și la urma urmei de ce să se sacrifice?! Cine ești tu?! Dar voiai să fii senin mâine-dimineață, în 1983. Voiai să începi anul senin, nu crispat. EA nu a înțeles, nu înțelege nimic parcă. La ora asta EA e veselă, dansează desigur, nu-i pasă. Ești tare mahnit. Nu știi ce să faci ca să nu mai fii! Urât final!